

[Peter Larsen.]

Vedtages lovforslaget, som det nu foreligger, agter venstre sammen med det konservative folkeparti at benytte den ret, grundloven giver mindretal, nemlig i § 73, stk. 2, som foreskriver, at en tredjedel af folketingets medlemmer har ret til at kræve, at lovforslaget først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted og forslaget derefter på ny er blevet vedtaget af det derefter sammentrædende folketing. Vi føler, at vi må gøre dette for over for befolkningen at få fastslået, at folketinget ikke kan tillade sig at gennemføre et lovforslag af den rækkevidde, der her er tale om, uden at give svar til de mange, der i dag ikke er i stand til at afgøre det, men som har en fornemmelse af, at dette spørgsmål tangerer eller i hvert tilfælde ligger meget nær ved ekspropriationsbestemmelserne.

Vi håber derfor, at regeringen vil besinde sig. Der er som sagt næsten et år til, at loven skal træde i kraft, og hvis man ikke vil bøje sig, eller hvis man ikke mener at kunne acceptere disse synspunkter, må vi i hvert tilfælde have lov til at slå fast, at så må det være andre end rent tidsmæssige grunde, der tvinger regeringen til at gennemføre loven, drive denne sag frem til afgørelse.

Sluttelig vil jeg sige, at vi agter, da vi ikke har fået den fornødne klarhed, og da vi ingen principielle indrømmelser har fået og kun uvæsentlige indrømmelser på det økonomiske område, at stemme imod lovforslaget.

Vedrørende forslag til lov om svangerskabshygien kan jeg meddele, at mit parti kan stemme for det.

Ninn-Hansen: Det kan kun beklages, at et lovforslag, der har personlig interesse for hele befolkningen, ikke har fået en behandling, der er i overensstemmelse med den betydning, som vi tillægger denne lovgivning. Der har været alt for megen iver, især og koncentreret hos den højtærede socialminister, for at få gennemført en reform, og der har været alt for lidt lyst til at beskæftige sig med lovforslagets konsekvenser. Det afgørende for, om en lov får en behandling, der er fyldestgørende og forsvarlig, kan jo hverken være antallet

af udvalgmøder eller en lovsystematik, som den højtærede socialminister fremhævede så stærkt ved anden behandling. Det afgørende må dog være, at loven får et sådant indhold, at den kan anvendes til det formål, hvortil den er bestemt. Det kan dog heller ikke være meningen med en reform, at det, der har virket godt, skal vige for noget, der har al mulig udsigt til at blive dårligere og dyrere. Har regeringen ikke selv været i tvivl om det formålstjenlige i at gennemføre denne reform i dette folketingsår? Jeg har indtryk af det. I den pjece, som jeg for få dage siden modtog fra de tre regeringspartier, står nævnt bl. a. de herligheder, som regeringen vil skaffe os. Jeg tillader mig at citere fra denne pjece:

„Regeringen er i færd med at gennemføre sygelønsordning omfattende hele befolkningen.“

Det er altså kun få dage siden, vi får at vide af de tre regeringspartier, at man er i færd med at gennemføre sygelønsordning. Dette nævnes, men man nævner ikke alt det, som den højtærede socialminister ved anden behandling fremhævede som noget meget væsentligt, at han ved oprettelsen af B-afdelingerne havde genoptaget udviklingslinjen fra før 1929, den udvikling, der åbenbart efter den højtærede socialministers udtalelse ved den lejlighed har været standset, medens Steincke, Ludvig Christensen, Kjærboel og andre har været socialministre. En sygelønsordnings gennemførelse i dette folketingsår havde vel været til at overse, så det er nok ingen tilfældighed, at regeringspjecen kun omtaler denne del af lovforslaget. Fremhævelsen af sygelønsordningen som resultatet af denne lovgivning passer jo også bedst til pjecens titel, „Resultater gennem samarbejde“, for det har unægtelig knebet med samarbejdet på alle andre områder af denne lovgivning end netop sygelønsordningen. Den højtærede socialminister har ganske vist fået den radikale gruppe med sig med undtagelse af de medlemmer, der sagde fra ved anden behandling — og efter det ærede medlem hr. Baunsgaards udtalelser ved denne lejlighed kan det jo heller ikke være ham muligt i dag at stemme for lovforslaget — men den højtærede socialminister har jo haft lejlighed til gennem det sidste par uger at se,